

Sygn. akt VIII C 2349/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko W. O.

o zapłatę

zasądza od W. O. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 1.851,00 zł (jeden tysiąc osiemset pięćdziesiąt jeden złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 351,00 (trzysta pięćdziesiąt jeden złotych) od dnia 07 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i umownymi odsetkami w wysokości 10% rocznie od kwoty 1.500,00 zł (jeden tysiąc pięćset złotych) od dnia 07 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2349/15

UZASADNIENIE

W dniu 17 marca 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wytoczył przeciwko pozwanemu W. O. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.851 zł wraz umownymi odsetkami od kwoty 1.500 zł od dnia 07 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwot 280 zł i 71 zł od dnia 07 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej umowy pożyczki.

W dniu 26 marca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę wraz z kosztami procesu w wysokości 30 zł.

Od powyższego nakazu zapłaty przeciw złożył pozwany, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany podniósł, że nie zgadza się z wysokością żądanej kwoty, bowiem prowizja naliczona prowizja jest za wysoka, a nadto fikcyjne są koszty ubezpieczenia pożyczki. Jednocześnie wniósł o rozłożenie na raty kwoty dochodzonej pozwem z uwagi na złą sytuację finansową.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. udziela, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, krótkoterminowych pożyczek pieniężnych. Umowy zawierane są w formie elektronicznej za pośrednictwem strony internetowej www.sms365.pl.

(okoliczność niesporna)

Pozwany zawierał z powodem 8 umów pożyczek.

(okoliczność przyznana)

W dniu 07 maja 2014 r. strony zawarły umowę pożyczki na kwotę 1.500 zł na okres 30 dni. Przy zawarciu umowy pożyczki pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda prowizji zależnej od wysokości udzielonej pożyczki. Zgodnie z punktem II podpunkt 3.1 umowy przy pożyczce w kwocie 1.500 zł, prowizja pobierana przez powoda wynosiła kwotę 375 zł i do zapłaty pozostawała łącznie kwota 1.875 zł. Powód w dniu 07 maja 2014 r. przełał na konto pozwanego kwotę 1.500 zł. Jednocześnie pozwany zawarł umowę ubezpieczenia na życie pożyczkobiorców z C. Towarzystwem (...)

(umowa pożyczki –k.21v-24, potwierdzenie przelewu –k.2, umowa ubezpieczenia –k.25-26)

Pozwany nie dokonał spłaty pożyczki.

(okoliczność przyznana)

Pozwany pracuje, z tego tytułu otrzymuje kwotę 3.000 zł miesięcznie netto, żona pozwanego również pracuje i zarabia miesięcznie około 1.700 zł netto, mają na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci. Pozwany wraz z żoną mają zadłużenie kredytowe i miesięcznie spłacają z tego tytułu kwotę 1.700 zł.

(okoliczności niesporne)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Bezsporne jest zawarcie między stronami umowy pożyczki na kwotę 1.500 zł oraz fakt braku spłaty pożyczki. Sposób zawierania umowy pożyczki krótkoterminowej był pozwanemu znany, bowiem była to już ósma pożyczka zawierana w ten sam sposób. Spłata pożyczki umożliwiała pozwanemu zawarcie kolejnej umowy.

Powód informował pozwanego o całkowitych kosztach pożyczki, w tym opłatach i prowizji, na co pozwany godził się. Obowiązująca w dacie zawarcia umowy pożyczki ustawa o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r. (Dz. U. Nr 126, poz. 715) określała całkowity koszt kredytu jako wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu. Ustawa nie ograniczała wysokości całkowitego kosztu pożyczki (kredytu konsumenckiego).

W przedmiotowej umowie wysokość prowizji zależna była od wysokości kwoty pożyczki i w przypadku pozwanego wynosiła kwotę 375 zł. Taki warunek udzielenia pożyczki został pozwanemu zaprezentowany przed zawarciem umowy pożyczki. Pozwany nie miał obowiązku zawrzeć umowy na zaproponowanych warunkach. Skoro jednak zawarł umowę, to jednocześnie zaakceptował koszt udzielonej pożyczki i zobowiązał się do zapłaty. Z zebranych w sprawie dokumentów wynika, że część pobranych opłat związana była z ubezpieczeniem na życie pożyczkodawcy.

Mając to wszystko na uwadze, zasądono od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę.

O odsetkach ustawowych w zakresie zasądzonej należności orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądając je od dnia wytoczenia powództwa.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu złożyła się wyłącznie opłata sądowa od pozwu.

Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia dochodzonej pozwem kwoty na raty. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. W ocenie Sądu sytuacja rodzinna i finansowa pozwanego nie uzasadnia rozłożenia należności na raty, nie ma bowiem charakteru szczególnie uzasadnionego przypadku. Pozwany i jego żona mają stałą pracę, zarabiają miesięcznie łącznie około 3.700 zł. Pożyczka był udzielona w 2014 r. Pozwany od tego miał możliwość nawet w niewielkich kwotach dokonać spłaty pożyczki, czego nie uczynił. Rozłożenie należności na raty w chwili obecnej, przy sytuacji finansowej pozwanego, prowadziłoby do pokrzywdzenia wierzyciela.